

Mødet genoptaget kl. 14.

Forhandlingen genoptoges.

Ninn-Hansen (KF):

Danmarks udenrigspolitik som medlem af Det europæiske Fællesskab er en fornuftig, rigtig og rimelig titel på en udenrigspolitisk debat på dette tidspunkt.

Jeg synes jo også, at det fremgik stærkt af udenrigsministerens tale, at når vi skal tilrettelægge vor udenrigspolitik, når vi skal ind i overvejelser om vor stillingtagen, så kommer vi ikke uden om, og så skal vi heller ikke komme uden om det udenrigspolitiske samarbejde, der finder sted imellem de ni lande. På det punkt synes jeg, at udenrigsministeren ydede et rigtigt bidrag til denne debat ved så stærkt at påvise, at hele vores udenrigspolitiske forhandlingsform er og må være præget af vort medlemskab af EF.

Jeg synes også, at dette tydeligt viser, af hvilken størrelsesorden den beslutning var, der blev taget for 3 år siden. Det var et ganske afgørende skridt for dansk udenrigspolitik. Vi er placeret sammen med andre lande, det kommer vi ikke uden om, og det skal vi ikke komme uden om. Det er sådan vi også ønsker at andre skal bedømme os.

Men det kan vel også være rimeligt netop på grundlag af disse 3 år, hvor der har været tale om et medlemskab, som altså har den vældige betydning for dansk udenrigspolitik, at foretage en bedømmelse af: hvordan er så vor holdning i forhold til dette arbejde? Og mon ikke det i væsentlig grad er det, vi skal interessere os for her i dag, ikke enkeltheder i forbindelse med den udenrigspolitik, som Danmark fører, men først og fremmest, om vi har en holdning, og da hvilken holdning, over for hele det europæiske arbejde?

Der er ingen, der kan påstå, at Danmark har været et begejstret medlem af EF. Vi er gået ind i markedsorganisationen med interesse, men måske ikke altid med de store anstrengelser for at ændre tingene, heller ikke de ting, som vi egentlig kritiserede, allerede før vi gik ind. Hvilken indsats har Danmark gjort for at bekæmpe det bureaukrati, der findes i EF som i andre internationale organisationer? Det er ikke mit indtryk, at vi er gået ind her, hvad vi burde gøre, efter det vi sagde allerede før vor indmeldelse.

Vi har som medlemmer modtaget de fordele, der var blevet forudsagt, og de har vist sig holdbare. Økonomisk havde vi været dårligt stillet, hvis vi ikke var gået ind i EF for 3 år siden. Men ingen skal være i tvivl om, at Danmark sagligt, korrekt og uden de store armbevægelser virker i Det europæiske Fællesskab som fuldgyldigt medlem inden for den ramme, der nu engang eksisterer.

Men det er, som om vor velvilje over for EF synes at standse, hver gang nogen fremlægger politiske tanker om at udvikle Det europæiske Fællesskab. Disse tanker bliver ikke fremført fra dansk side. Man kan sige tværtimod. Når de bliver fremført af andre medlemslande, hører vi næsten altid til de skeptiske, dem, der vil bremse op. Sådan var det, da tanken blev fremlagt om direkte valg til Europa-Parlamentet. De danske repræsentanter begyndte nærmest som direkte modstandere, blev derefter noget vrantne deltagere i diskussionen om sagen og endelig tilhængere, men med forbehold, som ingen rigtig kunne forstå. Resultatet af denne sag bliver jo nok, at vi går med, men ingen kan påstå, at vi har været med til at løfte sagen op i et højere plan. Og er det så egentlig ikke noget, der vil ramme os på længere sigt? Vil det, når det kommer til stykket, ikke ramme vore muligheder for indflydelse, at vi i de sager, der har perspektiv, virker så skeptiske, som tilfældet er, at initiativerne er så få? Jeg er bange for det, og jeg synes egentlig, at udenrigsministeren selv siger det med sine indledende bemærkninger om, hvor meget den fælles udenrigspolitik betyder.

Hvis vi skal have den rigtige indgang og den rigtige styrke i denne fælles udenrigspolitik, så tror jeg, at man formindsker disse muligheder, hvis vi har en holdning, der er skeptisk, vranten og uden virkeligt blik for også det, der peger fremad med samarbejdet inden for Europa. For en afvisende og direkte sur indstilling er jo det, vi har set i mange af kommentarerne til Tindemansrapporten. Jeg siger udtrykkeligt mange af kommentarerne. Jeg mener, at udenrigsministeren i sine bemærkninger fremhævede det værdifulde i Tindemansrapporten; han havde derefter nogle indvendinger, som jeg skal tage op senere, men hvis vi ser på kommentarerne som helhed også i væsentlige dele af den danske presse, så er det, som om man vil tage fat på de problemer, som måske ikke engang er til stede, men netop for at give udtryk for denne skepsis over for